

Nikola Micajová
Cesta k filmovému školství v Československu 1918–1945
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta,
katedra filmových studií, 2023.

Nikola Micajová se za téma svého bakalářské bádání zvolila počátky filmového vzdělávání v Československé tzv. první a druhé republice a částečně i v Protektorátu Čechy a Morava. Jde o téma, kterému se věnovalo již více autorů, i když myslím, že žádný z nich nekladl důraz na tematicky definovaný ale zároveň poměrně zeširoka pojatý faktografický přehled.

Studentka si tak zvolila nesnadné téma, které – mělo-li by být zpracován poctivě a historicky objevně, s vědomím širších oborových, mezioborových a mezinárodních kontextů, by si vyžádalo minimálně několikaletý disertační výzkum. Ambice na hloubku a komplexnost tudíž nemohla být naplněna a Nikola Micajová se rozhodla jít zvládnutelnou cestou solidního přehledu v sekundární filmově-historické literatuře již reflektovaných případů filmových kurzů organizovaných soukromými firmami a institucemi ve 20. a 30. letech až po ambice na založení filmového studijního programu, které kulminovaly na konci 30. let a v první polovině 40. let. Vzniklý přehled výstižně ilustruje dynamiku vývoje vztahu české profesionální obce k tématu kvalifikace nastupující generace československých filmařů, méně se už dozvídáme třeba o vývoji vztahu státu k tématu filmového školství nebo dalších širších souvislostech.

Kompilace především sekundárních pramenů je u bakalářské práce obhajitelnou metodou, i tak bych ale určitě ocenila, pokud by se častěji než třeba se subjektivním intepretacím ctihodného, ale neozdrojovaného přehledu Zdeňka Štábly autorka odkazovala na dobový tisk (z něhož sám Štábla nepochybně vychází), když už ne přímo na zpřístupněné primární archivní prameny nebo pamětnické rozhovory. Lépe by se jí přemýšlelo třeba o tom, co dobový tisk k tématu filmového školství akcentoval a co naopak nepovažoval za hodné zájmu a proč. Zejména první část práce je podle mého názoru ozdrojována nedostatečně, takže čtenář občas tápe, odkud která informace pochází. Sekundární zdroje navíc nejsou vytěženy dostatečně, existují další důležité publikace, s nimiž autorka nepracuje vůbec nebo jen málo (Havelka, Nemeškal, Honzl-Vávra, úvody inventářů k archivním fondům atd.).

Ocenila bych i větší kritičnost k pramenům (viz zmiňovaný, často bez promyšlení přejímaný Štábla) a zvědavost k hledání odpovědí na otázky, které výzkum přinesl. – Dozvídáme se například o existenci tzv. podvodných filmových kurzů či naopak kurzů úředně povolených (str. 12), už ale nic konkrétního o některé z podvodných kauz nebo o procesu povolování úřady. V práci nacházím i drobné faktické chyby: nikoliv Václav, ale Vácslav Havel založil Lucernafilm, a nikoliv Václav, ale Miloš Havel byl členem výboru Filmové ligy československé; kurzy Filmové práce se v roce 1932 nemohly konat s podporou „pracovníků z barrandovské továrny“, protože ta ještě neexistovala, byla otevřena až v roce 1933; Reichsfilmkammer nevznikla v rámci Říšské kulturní komory, protože ta také ještě neexistovala. Všimla jsem si i drobných stylistických a gramatických prohřešků, stejně jako drobných chyb v práci

z poznámkovým aparátem. Naopak velmi přesně a výstižně podle mého názoru autorka porovnává zmíněné tři koncepce, resp. jejich těžiště, a nejistoty nedostatky předmětných návrhů.

V celku hodnotím práci Nikoly Micajové jako naplňující standardy bakalářské práce a navrhuji ji ohodnotit známkou **velmi dobře** až **dobře** (podle průběhu obhajoby).

V Praze dne 30. srpna 2023

Mgr. MgA. Tereza Czesany Dvořáková, Ph.D.